HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

18 martie 2010 *

În cauza T-189/08,

Forum 187 ASBL, cu sediul în Bruxelles (Belgia), reprezentată de domnul A. Sutton și de doamna G. Forwood, barristers,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de domnii N. Khan și C. Urraca Caviedes, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2008/283/CE a Comisiei din 13 noiembrie 2007 privind sistemul de ajutor pus în aplicare de Belgia în favoarea centrelor de coordonare stabilite în Belgia și de modificare a Deciziei 2003/757/CE (JO 2008, L 90, p. 7), în măsura în care nu acordă perioade tranzitorii prospective rezonabile

* Limba de procedură: engleza.

centrelor de coordonare vizate de Hotărârea Curții din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia (C-182/03 și C-217/03, Rec., p. I-5479),

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, domnii S. Papasavvas (raportor) și A. Dittrich, judecători,

grefier: doamna K. Pocheć, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 iulie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Regimul fiscal belgian al centrelor de coordonare, care derogă de la dreptul comun, este stabilit prin Decretul regal nr. 187 din 30 decembrie 1982 privind crearea centrelor de coordonare (arrêté royal nº 187, du 30 décembre 1982, relatif à la création de centres de coordination, *Moniteur belge* din 13 ianuarie 1983, p. 502), astfel cum a fost completat și modificat de mai multe ori.

2 Beneficiul acestui regim este subordonat acordului prealabil și individual al centrului de coordonare prin decret regal. Pentru obținerea acestui acord, centrul trebuie să facă parte dintr-un grup cu caracter multinațional, care să dispună de un capital și de rezerve al căror cuantum să atingă sau să depășească un miliard de franci belgieni (BEF) și care să realizeze o cifră de afaceri anuală a cărei valoare consolidată să atingă sau să depășească 10 miliarde BEF. Sunt autorizate numai anumite activități pregătitoare, auxiliare sau de centralizare, iar întreprinderile din sectorul financiar sunt excluse de la beneficiul acestui regim. Centrele trebuie să aibă ca angajați în Belgia cel puțin echivalentul a zece persoane cu normă întreagă la finalul primilor doi ani de activitate.

3 Acordul pentru centru este valabil 10 ani și poate fi reînnoit pentru aceeași durată.

4 Regimul fiscal al centrelor de coordonare a fost examinat de Comisia Comunităților Europene cu ocazia introducerii sale. Mai exact, în deciziile comunicate sub formă de scrisori la 16 mai 1984 și la 9 martie 1987, Comisia a considerat în esență că un astfel de regim, întemeiat pe un sistem de determinare forfetară a veniturilor centrelor de coordonare, nu cuprindea elemente de ajutor.

5 După adoptarea, la 11 noiembrie 1998, a Comunicării privind aplicarea normelor referitoare la ajutoarele de stat la măsurile care intră în sfera fiscalității directe a întreprinderilor (JO C 384, p. 3), Comisia a efectuat o examinare generală a legislației fiscale a statelor membre din perspectiva normelor referitoare la ajutoarele de stat.

6 În acest cadru, la 12 februarie 1999, Comisia a solicitat autorităților belgiene anumite informații referitoare în special la regimul centrelor de coordonare. Acestea au răspuns în martie 1999.

7 În luna iulie 2000, serviciile Comisiei au informat autoritățile menționate că acest regim părea să constituie un ajutor de stat. În vederea declanșării procedurii de cooperare, potrivit articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88 CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41), serviciile Comisiei au solicitat autorităților belgiene să își prezinte observațiile în termen de o lună.

8 La 11 iulie 2001, Comisia a adoptat patru propuneri de măsuri utile, în temeiul articolului 88 alineatul (1) CE, în special în privința regimului centrelor de coordonare. Aceasta a propus autorităților belgiene să accepte să aducă un anumit număr de modificări acestui regim, prevăzând, cu titlu tranzitoriu, că centrele agreate înainte de data acceptării acestor măsuri pot continua să beneficieze de regimul anterior până la 31 decembrie 2005.

9 În absența acceptării de către autoritățile belgiene a măsurilor utile propuse, Comisia a inițiat procedura oficială de investigare printr-o decizie notificată prin scrisoarea din 27 februarie 2002 (JO C 147, p. 2), în conformitate cu articolul 19 alineatul (2) din Regulamentul nr. 659/1999. Printre altele, aceasta a solicitat Regatului Belgiei să își prezinte observațiile și să furnizeze orice informație utilă pentru evaluarea măsurii în cauză. Comisia a invitat de asemenea acest stat membru și terții interesați să își prezinte observațiile și să furnizeze orice element util pentru a determina dacă exista, pentru beneficiarii regimului în cauză, o încredere legitimă care impunea să se prevadă măsuri tranzitorii.

10 La 13 septembrie 2002, reclamanta a introdus o acțiune prin care urmărea anularea deciziei de inițiere a procedurii oficiale de investigare (cauza T-276/02).

11 La încheierea procedurii oficiale de investigare, Comisia a adoptat, la 17 februarie 2003, Decizia 2003/757/CE privind schema de ajutor pusă în aplicare de Belgia în favoarea centrelor de coordonare stabilite în Belgia (JO L 282, p. 25, denumită în continuare „Decizia din 2003”).

12 Potrivit articolelor 1 și 2 din Decizia din 2003:

„*Articolul 1*

Regimul fiscal care este în vigoare în acest moment în Belgia în favoarea centrelor de coordonare agreate în temeiul Decretului regal nr. 187 reprezintă o schemă de ajutor de stat incompatibilă cu piața comună.

Articolul 2

Belgia este obligată să desființeze schema de ajutor menționată la articolul 1 sau să o modifice pentru ca aceasta să devină compatibilă cu piața comună.

Începând de la notificarea prezentei decizii, beneficiul acestui regim sau al componentelor sale nu va mai putea fi recunoscut unor noi beneficiari, nici nu va putea fi prelungit prin reînnoirea acordurilor în curs.

În ceea ce privește centrele deja agreate înainte de 31 decembrie 2000, efectele regimului pot fi menținute până la încheierea acordului individual în curs la data notificării prezentei decizii și cel mai târziu până la 31 decembrie 2010. În conformitate cu al doilea paragraf, în cazul reînnoirii acordului înainte de această dată, beneficiul regimului care face obiectul prezentei decizii nu mai poate fi acordat, nici chiar temporar."

13 Începând cu 6 martie 2003, Regatul Belgiei s-a adresat simultan Comisiei și Consiliului, cărora le-a solicitat „să fie adoptate măsurile necesare pentru ca centrele de coordonare al căror acord expir[a] după 17 februarie 2003 să poată fi prelungite până la 31 decembrie 2005”. Această cerere a fost reînnoită la 20 martie 2003 și la 26 mai 2003, în temeiul articolului 88 alineatul (2) al treilea paragraf CE.

14 La 25 și la 28 aprilie 2003, Regatul Belgiei și reclamanta, asociația Forum 187, care regrupa centrele de coordonare, au introdus acțiuni prin care se urmărea suspendarea și anularea în întregime sau în parte a Deciziei din 2003 (cauzele C-182/03 și T-140/03, devenită C-217/03, cauzele C-182/03 R și T-140/03 R, devenită C-217/03 R).

15 Prin Ordonanța din 2 iunie 2003, Forum 187/Comisia (T-276/02, Rec., p. II-2075), Tribunalul a respins ca inadmisibilă acțiunea prin care se urmărea anularea deciziei de inițiere a procedurii oficiale de investigare.

16 Prin Ordonanța din 26 iunie 2003, Belgia și Forum 187/Comisia (C-182/03 R și C-217/03 R, Rec., p. I-6887, denumită în continuare „Ordonanța Forum 187”), președintele Curții a dispus suspendarea executării Deciziei din 2003, în măsura în care interzice Regatului Belgiei reînnoirea acordurilor centrelor de coordonare aflate în curs la data notificării deciziei menționate.

17 Astfel cum le permitea Ordonanța Forum 187, autoritățile belgiene au reînnoit acordurile centrelor de coordonare care expirau între 17 februarie 2003 și 31 decembrie 2005. Cu excepția a patru centre care au beneficiat de o reînnoire pe durată nedeterminată, toate aceste acorduri au fost reînnoite pentru o perioadă care se încheia la 31 decembrie 2005.

18 Prin Decizia 2003/531/CE a Consiliului din 16 iulie 2003 privind acordarea de către guvernul belgian a unui ajutor în favoarea anumitor centre de coordonare stabilite în Belgia (JO L 184, p. 17), adoptată în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE, a fost declarat compatibil cu piața comună „ajutorul pe care Belgia intenționa[a] să îl acorde până la 31 decembrie 2005 întreprinderilor care la 31 decembrie 2000 beneficiau de un acord ca centru de coordonare în temeiul Decretului regal nr. 187 […], ce expira între 17 februarie 2003 și 31 decembrie 2005". La 24 septembrie 2003, Comisia a introdus o acțiune în anulare împotriva acestei decizii (cauza C-399/03).

19 La 22 iunie 2006, Curtea a anulat în parte Decizia din 2003 în măsura în care nu prevedea măsuri tranzitorii în privința centrelor de coordonare a căror cerere de reînnoire a acordului era pendinte la data notificării deciziei menționate sau al căror acord expira concomitent sau la puțin timp după această notificare (Hotărârea Curții din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., p. I-5479, denumită în continuare „Hotărârea Forum 187"). În aceeași zi, Curtea a anulat și Decizia 2003/531 prin Hotărârea Comisia/Consiliul (C-399/03, Rec., p. I-5629).

20 Prin scrisoarea din 4 iulie 2006, Comisia a solicitat autorităților belgiene să îi furnizeze, în termen de 20 de zile lucrătoare, anumite informații pentru a determina modul de executare a Hotărârii Forum 187.

21 La 27 decembrie 2006, Regatul Belgiei a adoptat Legea privind prevederi diverse (loi portant des dispositions diverses, *Moniteur belge* din 28 decembrie 2006, p. 75266, denumită în continuare „Legea din 2006"), care permitea prelungirea până la 31 decembrie 2010 a acordurilor tuturor centrelor de coordonare care solicitau acest lucru, cu efect retroactiv, dacă era cazul. Pe lângă centrele ale căror acorduri au fost reînnoite ca urmare a Ordonanței Forum 187 între 17 februarie 2003 și 31 decembrie 2005, Legea din 2006 prevedea că această posibilitate de prelungire le-ar fi accesibilă și centrelor al căror acord expiră între 1 ianuarie 2006 și 31 decembrie 2010, precum și unui număr neprecizat de centre al căror acord ar fi expirat cel târziu la 31 decembrie 2005, dar care, la acea dată, nu ar fi introdus o cerere de reînnoire. Această lege nu a fost notificată Comisiei în conformitate cu articolul 88 alineatul (3) CE, dar intrarea

sa în vigoare a fost condiționată de confirmarea de către Comisie a lipsei de obiecții din partea sa.

22 În urma a mai multe solicitări și schimburi de corespondență cu Comisia, autoritățile belgiene au furnizat, la 16 ianuarie 2007, informațiile solicitate de Comisie la 4 iulie 2006. Acestea au adus precizări suplimentare prin scrisorile din 8 și din 16 februarie 2007. În plus, au avut loc trei reuniuni între Comisie și autoritățile menționate, la 5 și la 15 februarie, precum și la 5 martie 2007.

23 Prin scrisoarea din 21 martie 2007, Comisia a informat autoritățile belgiene în legătură cu intenția sa de a extinde procedura oficială de investigare inițiată la 27 februarie 2002 în legătură cu regimul centrelor de coordonare. Această decizie, precum și solicitarea adresată părților interesate de a-și prezenta observațiile cu privire la măsurile tranzitorii adecvate pe care, în conformitate cu Hotărârea Forum 187, Comisia ar fi trebuit să le prevadă au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 16 mai 2007 (JO C 110, p. 20).

24 La 13 noiembrie 2007, Comisia a adoptat, la încheierea acestei proceduri oficiale de investigare, Decizia 2008/283/CE privind sistemul de ajutor pus în aplicare de Belgia în favoarea centrelor de coordonare stabilite în Belgia și de modificare a Deciziei din 2003 (JO 2008, L 90, p. 7, denumită în continuare „decizia atacată”).

25 Decizia atacată modifică în primul rând articolul 2 din Decizia din 2003, în sensul ca centrele de coordonare a căror cerere de reînnoire a acordului era pendinte la data notificării Deciziei din 2003 sau al căror acord expira concomitent sau la scurt timp după această notificare, mai exact între 18 februarie 2003 și 31 decembrie 2005, să poată să beneficieze în continuare de regimul în cauză până la 31 decembrie 2005 și ca reînnoirea acordurilor lor să fie autorizată până la aceeași dată. În continuare, în ceea ce privește cele patru centre al căror acord a fost reînnoit pe durată nedeterminată ca urmare a Ordonanței Forum 187, decizia atacată arată că respectivul comunicat de presă al Comisiei din 16 iulie 2003 a putut da naștere încrederii legitime a acestor

centre în faptul că vor putea beneficia de regimul în cauză până la data pronunțării hotărârii Curții în cauza principală. Întrucât această hotărâre a fost pronunțată la 22 iunie 2006 și ținând cont de caracterul fiscal al măsurii, decizia atacată extinde beneficiul încrederii legitime pentru a permite acestor centre de coordonare să beneficieze de regimul în cauză până la sfârșitul perioadei impozabile obișnuite în curs la data pronunțării hotărârii. În fine, decizia atacată declară Legea din 2006 incompatibilă cu piața comună în măsura în care prevederile sale urmăresc să prelungească regimul centrelor de coordonare dincolo de data de 31 decembrie 2005.

26 Articolul 1 din decizia atacată are următorul cuprins:

„La articolul 2 din Decizia [din 2003] se adaugă următorul text:

«Centrele de coordonare a căror cerere de reînnoire este pendinte la data notificării prezentei decizii sau al căror acord expiră concomitent sau la scurt timp după această notificare, adică între data notificării și 31 decembrie 2005, pot să beneficieze în continuare de sistemul centrelor de coordonare până la 31 decembrie 2005. Reînnoirea acordurilor centrelor de coordonare menționate anterior este autorizată până cel târziu la 31 decembrie 2005.»"

27 Potrivit articolului 2 din decizia atacată:

„Cele patru centre de coordonare stabilite în Belgia, al căror acord a fost reînnoit pe perioadă nedeterminată în temeiul [O]rdonanței [Forum 187], pot să beneficieze de sistemul centrelor de coordonare până la sfârșitul perioadei impozabile obișnuite în curs la 22 iunie 2006."

28 Articolul 3 din decizia atacată prevede:

„Legea [din] 2006 este incompatibilă cu piața comună în măsura în care prevederile sale urmăresc să prelungească, prin decizii noi de reînnoire a acordurilor, sistemul centrelor de coordonare dincolo de data de 31 decembrie 2005.

În consecință, Comisia invită Belgia să renunțe la punerea în aplicare a prevederilor în cauză din [L]egea [din] 2006."

29 În ceea ce privește articolul 4 din decizia atacată, acesta are următorul cuprins:

„Articolul 1 se aplică începând cu 18 februarie 2003."

Procedura și concluziile părților

30 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 22 mai 2008, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

31 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a opta) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a adresat în scris o

întrebare reclamantei, invitând-o să răspundă în ședință, și i-a solicitat să depună un document, pe care aceasta l-a depus în termenul acordat.

32 Prin scrisoarea din 1 iulie 2009, Comisia a depus observații privind raportul de ședință, o scrisoare pe care un centru de coordonare i-a adresat-o la 27 ianuarie 2009, precum și remarcile sale în această privință. La 3 iulie 2009, președintele Camerei a opta a Tribunalului a decis depunerea acestor documente la dosar și a invitat reclamanta să își prezinte în ședință observațiile în privința lor.

33 Pledoariile și răspunsurile părților la întrebările Tribunalului au fost ascultate în ședința din 6 iulie 2009.

34 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate, în măsura în care nu acordă perioade tranzitorii prospective rezonabile centrelor de coordonare vizate de Hotărârea Forum 187;

— adoptarea oricărei măsuri necesare;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

35 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă sau, în subsidiar, ca nefondată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

36 Fără a ridica oficial o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură, Comisia susține că acțiunea este inadmisibilă. Trebuie, prin urmare, să se examineze admisibilitatea prezentei acțiuni.

Argumentele părților

37 În primul rând, Comisia pretinde că reclamanta nu a demonstrat că este vizată în mod direct și individual de decizia atacată. Astfel, ea nu ar fi dovedit că se află în una dintre cele trei ipoteze în care, potrivit jurisprudenței, o acțiune introdusă de o asociație este admisibilă.

38 În ceea ce privește, în primul rând, ipoteza în care asociația ar fi individualizată din cauza afectării intereselor proprii, susținerea Forum 187 potrivit căreia ar acționa în

nume propriu nu ar fi decât o pură afirmație și nu s-ar baza pe niciun element care să demonstreze că interesele sale au fost afectate.

39 În ceea ce privește, în al doilea rând, ipoteza potrivit căreia o dispoziție legală recunoaște asociației drepturi cu caracter procedural, participarea Forum 187 la procedura de investigare nu poate fi suficientă, conform jurisprudenței, pentru a-i conferi calitate procesuală activă.

40 În ceea ce privește, în al treilea rând, ipoteza potrivit căreia asociația reprezintă interesele unor reclamanți care ar avea calitate procesuală activă, Comisia contestă mai întâi faptul că acțiunea formulată de Forum 187 este admisibilă, pentru motivul că acțiunea introdusă în cauza C-217/03 fusese considerată admisibilă dat fiind că admisibilitatea unei acțiuni ar trebui apreciată pe baza împrejurărilor valabile în momentul în care este introdusă, iar nu pe baza identității reclamantului. Aceasta ar fi, în orice caz, o imposibilitate atunci când reclamanta este, la fel ca în speță, o asociație, dat fiind că se poate schimba componența sa. În această privință, procura anexată la cerere nu ar susține afirmația potrivit căreia membrii reclamantei au mandatat-o oficial în acest scop și nici nu ar demonstra că reprezintă centrele afectate de decizia atacată.

41 Pe de altă parte, Comisia constată că nicio probă nu susține afirmația potrivit căreia reclamanta ar reprezenta centre care au obținut o prelungire a acordului lor pe o durată nedeterminată, nici nu demonstrează că reclamanta ar reprezenta centre care pot fi vizate în mod direct și individual de decizia atacată.

42 În această privință, referitor la probele aduse de reclamantă în stadiul replicii, Comisia pretinde mai întâi, în temeiul articolului 48 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, că acestea sunt inadmisibile, pentru motivul că reclamanta nu ar fi motivat depunerea lor tardivă. De altfel, această depunere tardivă nu ar putea fi justificată. În continuare, presupunând că aceste probe sunt admisibile, Comisia arată că nu se demonstrează în ce mod cele zece centre, al căror mandatar este reclamanta, sunt

afectate de decizia atacată. Astfel, tabelul depus în anexă la replică disimulează numele centrelor a căror situație fiscală trebuie să o demonstreze și, în avizele de impunere furnizate, denumirile centrelor sunt ascunse. Prin urmare, nu ar exista nicio legătură între centrele în numele cărora reclamanta afirmă că acționează și avizele de impunere depuse de aceasta, care ar trebui să demonstreze interesul lor pentru menținerea sistemului în cauză. Or, nimic nu ar permite ascunderea de informații în privința părților principale la un litigiu, în special atunci când sunt legate de admisibilitate. În fine, dat fiind că admisibilitatea trebuie apreciată la data introducerii acțiunii și că majoritatea avizelor depuse sunt ulterioare respectivei date, acestea nu pot fi luate în considerare.

43 În al doilea rând, Comisia apreciază că, presupunând chiar că membrii reclamantei sunt afectați de decizia atacată, reclamanta nu a dovedit că au un interes în a obține anularea acesteia. Astfel, faptul de a adera la asociația reclamantă nu ar implica existența unui interes în restabilirea posibilității de a beneficia de regimul în cauză. Așadar, cu toate că, la inițierea procedurii care a condus la adoptarea Deciziei din 2003, toate centrele de coordonare erau interesate în menținerea regimului menționat, ulterior situația nu ar mai fi aceeași, după cum recunoaște de altfel reclamanta. În această privință, Comisia arată că, începând cu exercițiul fiscal 2006, toate întreprinderile belgiene, inclusiv centrele de coordonare, au posibilitatea de a opta pentru regimul deducerii dobânzilor noționale (denumit în continuare „RDDN"), introdus prin Legea din 22 iunie 2005 de stabilire a unei deduceri fiscale pentru capitalul de risc (loi du 22 juin 2005 instaurant une déduction fiscale pour capital à risque, *Moniteur belge* din 30 iunie 2005, p. 30077). De altfel, reclamanta însăși ar fi recunoscut că regimul care rezultă din Decretul regal nr. 187 este uneori mai puțin avantajos decât RDDN și ar fi afirmat, în octombrie 2006, că anumite centre preferă să profite de acesta. În aceste condiții, Comisia consideră că, chiar dacă, *quod non*, reclamanta numără printre membrii săi centre al căror drept de a beneficia de o perioadă tranzitorie este afectat de decizia atacată, acestea nu au în mod obligatoriu un interes de a o ataca, dat fiind că anularea sa nu ameliorează în mod necesar situația lor juridică.

44 Comisia adaugă, în duplică, că faptul că centrele au primit avize de impunere pentru 2006 nu permite să se stabilească un interes de a exercita acțiunea. Astfel, RDDN nu ar echivala cu o scutire fiscală totală, așa încât faptul că este datorat un impozit pentru 2006 (sau, ulterior, pentru 2007) nu ar dovedi că centrele se află într-o situație mai puțin favorabilă în cadrul RDDN decât în cadrul regimului centrelor de coordonare. În ceea ce privește centrul al cărui acord ar fi fost reînnoit pe durată nedeterminată,

Comisia apreciază că nu trebuie luat în considerare în cadrul examinării admisibilității acțiunii, dat fiind că nu a fost susținut niciun element care să demonstreze că este vizat de decizia atacată. Astfel, coloanele tabelului furnizat în anexă la replică, referitoare la impozitul suplimentar care trebuie plătit în temeiul deciziei atacate, ar fi vide și printre avizele furnizate de reclamantă nu s-ar afla niciunul care să îl vizeze.

45 Pe de altă parte, Comisia apreciază că poziția reclamantei în raport cu dreptul belgian face ca acțiunea să rămână fără obiect. Astfel, deși Ordonanța Forum 187 le permitea, fără să le oblige, să reînnoiască acordurile anumitor centre până la pronunțarea hotărârii în acțiunea principală, autoritățile belgiene le-au reînnoit, cu excepția a patru centre, până la sfârșitul anului 2005. Or, niciunul dintre centrele reprezentate de reclamantă nu ar fi solicitat reînnoirea acordului său înainte de expirare, cu toate că Hotărârea Forum 187 nu fusese încă pronunțată. În această privință, Comisia arată că nicio probă nu susține afirmația potrivit căreia reînnoirea retroactivă a acordurilor ar constitui o practică admisă în Belgia. În plus, contrar afirmațiilor reclamantei, nu din cauza deciziei atacate centrele și-ar fi pierdut statutul, ci din cauza expirării acordului lor, în temeiul dreptului belgian, la sfârșitul anului 2005.

46 În ceea ce privește problema dacă reclamanta ar avea interesul de a exercita acțiunea pentru motivul că decizia atacată interzice reînnoirea acordurilor, Comisia constată că niciun element avansat în replică nu ar permite să se demonstreze un astfel de interes.

47 Comisia arată că poziția sa este susținută de adoptarea la 19 decembrie 2008 a Decretului regal de adaptare a legislației fiscale referitoare la majorarea în caz de absență sau de insuficiență a plății anticipate de către anumite centre de coordonare (arrêté royal adaptant la législation fiscale relative à la majoration en cas d'absence ou d'insuffisance de versement anticipé par certains centres de coordination, *Moniteur belge* din 30 decembrie 2008, p. 68976), prin care autoritățile belgiene au desființat majorările care ar fi trebuit solicitate centrelor din cauza plății cu întârziere a impozitului aferent exercițiilor 2007 și 2008. Astfel, deși au pledat pentru o perioadă tranzitorie mai lungă în observațiile prezentate ca răspuns la decizia de extindere a procedurii

oficiale de investigare (a se vedea punctul 23 de mai sus), autoritățile belgiene nu ar mai fi susținut acest punct de vedere în urma deciziei atacate, astfel încât poziția lor anterioară nu ar permite să se justifice un interes al reclamantei de a exercita acțiunea.

48 În al treilea rând, Comisia arată, în duplică, că, spre deosebire de situația existentă în cadrul acțiunii împotriva Deciziei din 2003, decizia atacată nu scurtează acordul centrelor reînnoit până la finalul anului 2005 și nu poate fi considerată că încalcă încrederea privitoare la reînnoire, dat fiind că o astfel de încredere nu putea exista. Prin urmare, Comisia apreciază că reclamanta solicită de fapt o reparație din cauza refuzului de aprobare a unui ajutor nou de care membrii săi ar dori să beneficieze, dar pe care nu îl pot pretinde. Acțiunea ar fi de asemenea inadmisibilă în această măsură.

49 În al patrulea rând, presupunând că probele furnizate în stadiul replicii sunt admisibile și suficiente pentru a dovedi calitatea procesuală activă a reclamantei, Comisia susține că acțiunea nu este admisibilă în ceea ce privește, cel mult, cele zece centre pentru care au fost depuse probe.

50 Cu titlu introductiv, reclamanta amintește că este o asociație fără scop lucrativ, constituită potrivit dreptului belgian, care are ca obiect, potrivit statutelor, promovarea intereselor naționale și internaționale ale centrelor de coordonare constituite în temeiul Decretului regal nr. 187. În speță, aceasta ar acționa atât în nume propriu, cât și în numele membrilor săi care au mandatat-o oficial. În această privință, ea precizează, în replică, că a fost mandatată de zece dintre membrii săi pentru a-i reprezenta în cadrul prezentei acțiuni și furnizează, printre altele, un tabel cuprinzând informații referitoare la situația lor, mandatele acestor centre autorizând-o să introducă acțiunea, precum și avertismente-extrase de rol și avize rectificative care le-au fost adresate. Ea subliniază de asemenea că membrii săi fie au prezentat autorităților belgiene cereri de reînnoire a acordurilor lor, fie, pentru unul dintre ei, a obținut de la autoritățile menționate o reînnoire pe o durată nedeterminată.

51 În continuare, reclamanta susține că cele zece centre de coordonare pe care le reprezintă sunt vizate în mod direct și individual de decizia atacată și au un interes în a o contesta, acțiunea sa fiind, prin urmare, admisibilă. În această privință, ea precizează că, contrar celor indicate de Comisie, ea nu pretinde că admisibilitatea constatată în Hotărârea Forum 187 justifică admisibilitatea prezentei acțiuni. Ea s-ar întemeia totuși pe raționamentul dezvoltat în hotărârea menționată referitor la criteriile de admisibilitate a unei acțiuni în anulare formulate de o asociație.

52 În ceea ce privește, în primul rând, afectarea directă și individuală, reclamanta subliniază mai întâi că respectivele centre pe care le reprezintă sunt vizate în mod direct. Astfel, din cauza aplicării deciziei atacate, aceste centre nu ar mai putea să beneficieze de regimul centrelor de coordonare fie de la 31 decembrie 2005, fie de la 31 decembrie 2006. În plus, cu excepția unui centru care a obținut o reînnoire pe durată nedeterminată, ele s-ar confrunta cu lichidări fiscale pentru anii 2006 și 2007 (a se vedea punctul 54 de mai jos). În al doilea rând, aceste centre ar fi vizate în mod individual, dat fiind că fac parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici și că sunt membri ai unui grup de persoane care erau identificate sau identificabile la momentul adoptării deciziei atacate, în funcție de criteriile proprii membrilor grupului. Așadar, aceste centre ar avea capacitate procesuală activă și, pe cale de consecință, și reclamanta, care are sarcina statutară de a apăra interesele lor. În ceea ce privește susținerile referitoare la faptul că membrii săi nu ar fi fost afectați în mod negativ de decizia atacată, precum și susținerile privind compunerea sa, reclamanta le respinge și face trimitere la tabelul anexat la replica sa, care cuprinde informațiile relevante pentru fiecare dintre centrele pe care le reprezintă.

53 În ceea ce privește, în al doilea rând, interesul său de a exercita acțiunea și interesul membrilor săi, reclamanta susține, mai întâi, că observațiile Comisiei referitoare la legislația belgiană, alta decât Decretul regal nr. 187, sunt lipsite de relevanță, dat fiind că prezenta cauză nu privește decât legalitatea deciziei atacate și că decretul regal menționat reprezintă singura legislație belgiană relevantă în speță. Prin urmare, nu ar fi nevoie să se procedeze la o apreciere comparativă a acestui decret regal și a RDDN. În plus, luările de poziție evocate de Comisie (a se vedea punctul 43 de mai sus) nu ar fi relevante în speță, dat fiind că avantajele relative ale RDDN și ale regimului centrelor de coordonare variază de la un centru la altul și că, în orice caz, prezenta cauză nu

se referă decât la legalitatea perioadelor tranzitorii retroactive stabilite de Comisie. În fine, niciunul dintre centrele reprezentate de reclamantă nu ar fi renunțat la statutul de centru de coordonare pentru anul 2006 în profitul RDDN și numai un centru ar fi renunțat complet la acesta începând din 2007. De asemenea, niciunul dintre centrele al căror acord era valabil dincolo de data deciziei atacate, 13 noiembrie 2007, nu ar fi optat pentru RDDN.

54 În al doilea rând, decizia autorităților belgiene de a pune în aplicare decizia atacată și de a recupera impozitele pentru anii 2006 și 2007 ar demonstra interesul financiar și juridic al celor zece centre în cauză. Astfel, cu excepția celui care a obținut o reînnoire pe durată nedeterminată, acestea ar fi primit solicitări ale autorităților belgiene pentru plata cu titlu retroactiv a unor suplimente de impozit din cauza pierderii statutului lor de centre de coordonare. Astfel, anumite centre ar fi primit avize rectificative, majoritatea fiind urmate de avertismente-extrase de rol care precizau suma care trebuie recuperată. Valoarea totală s-ar ridica la peste 40 de milioane de euro. În ceea ce privește centrul care a obținut reînnoirea pe durată nedeterminată, interesul său ar fi evitarea recuperării retroactive a impozitelor pentru anul 2007.

55 În al treilea rând, reclamanta susține că faptul că autoritățile belgiene nu au acordat reînnoiri centrelor vizate de Hotărârea Forum 187, cu excepția a patru dintre ele, decât până la 31 decembrie 2005 nu aduce atingere capacității centrelor vizate de a beneficia de regimul în cauză după această dată, iar aceasta până la finalul unei perioade tranzitorii prospective rezonabile. Astfel, contrar susținerilor Comisiei, Decretul regal nr. 187 ar continua să constituie temeiul juridic al acordurilor. În plus, nici autoritățile belgiene, nici centrele nu ar fi acceptat că acordurile ar putea să nu fie reînnoite pentru o perioadă rezonabilă după 31 decembrie 2005.

56 În această privință, referitor la faptul că autoritățile belgiene au indicat, în 2001 și în 2002, că nu vor prelungi regimul în cauză dincolo de anul 2005, reclamanta arată

că dezvoltările ulterioare Deciziei din 2003 au determinat autoritățile menționate să caute o alternativă la acest regim și să stabilească o perioadă tranzitorie adecvată pentru centrele care erau afectate în mod negativ de Decizia din 2003 și care beneficiau de Ordonanța Forum 187.

57 În plus, autoritățile belgiene nu ar fi renunțat la a proceda astfel încât centrele al căror acord expira înainte de 31 decembrie 2005 să beneficieze de regimul în cauză. Dimpotrivă, acestea ar fi solicitat Comisiei stabilirea unei perioade tranzitorii prospective. De altfel, ca urmare a Hotărârii Forum 187, posibilitatea centrelor vizate de această hotărâre de a obține o reînnoire până în 2010, cu efect de la 1 ianuarie 2006, ar fi fost menționată în una dintre scrisorile adresate reclamantei de ministrul belgian al finanțelor în iulie 2006. În plus, avizele rectificative adresate centrelor ar demonstra că imposibilitatea de a li se acorda o reînnoire a acordului lor după 31 decembrie 2005 rezultă exclusiv din decizia atacată, și nu dintr-o decizie a autorităților belgiene anterioară deciziei menționate. De altfel, acestea ar fi promulgat, fără a pune în aplicare, Legea din 2006, care prelungește perioada tranzitorie până în 2010. Pe de altă parte, într-o scrisoare din 14 august 2007, administrația fiscală belgiană ar fi acordat anumitor centre un termen pentru a depune declarațiile de impozit pentru anul 2007, din cauza incertitudinii privind data expirării statutului lor. Acest termen ar fi fost prelungit la 21 noiembrie 2007, având în vedere decizia atacată.

Aprecierea Tribunalului

58 Trebuie amintit că acțiunile introduse de asociații, precum Forum 187, însărcinată să apere interesele colective ale centrelor de coordonare stabilite în Belgia, sunt admisibile, potrivit jurisprudenței, în trei situații, și anume atunci când ele reprezintă interesele unor întreprinderi care, ele însele, ar avea calitate procesuală activă sau atunci când sunt individualizate din cauza afectării intereselor proprii în calitate de asociație, în special pentru că poziția lor de negociator a fost afectată prin actul a cărui anulare este solicitată ori, de asemenea, atunci când o prevedere legală le recunoaște în mod expres o serie de drepturi cu caracter procedural (Ordonanța Tribunalului

din 30 septembrie 1997, Federolio/Comisia, T-122/96, Rec., p. II-1559, punctul 60, Ordonanța Tribunalului din 10 decembrie 2004, EFfCI/Parlamentul European și Consiliul, T-196/03, Rec., p. II-4263, punctul 42, și Ordonanța Tribunalului din 28 iunie 2005, FederDoc și alții/Comisia, T-170/04, Rec., p. II-2503, punctul 49; a de vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Forum 187, punctul 56 și jurisprudența citată).

59 În speță, trebuie să se arate mai întâi că reclamanta a indicat că acționa atât în nume propriu, cât și în numele acelora dintre membrii săi care au mandatat-o pentru a introduce prezenta acțiune. Cu toate acestea, astfel cum a arătat Comisia, reclamanta nu a avansat niciun element prin care să demonstreze că ar fi afectate propriile interese.

60 În continuare, trebuie să se constate că nicio prevedere legală nu recunoaște reclamantei drepturi cu caracter procedural, aceasta neinvocând de altfel niciuna.

61 Prin urmare, trebuie să se verifice dacă centrele de coordonare pe care le reprezintă reclamanta sau unele dintre ele au calitate procesuală activă. Tribunalul estimează că este oportun să se examineze în primul rând argumentația Comisiei potrivit căreia ele nu au calitate procesuală activă.

62 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care reclamantul are un interes să obțină anularea actului atacat. Un asemenea interes presupune ca anularea actului atacat să poată avea, prin ea însăși, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a introdus-o (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 30 aprilie 2007, EnBW Energie Baden-Württemberg/Comisia, T-387/04, Rep., p. II-1195, punctul 96 și jurisprudența citată).

63 Interesul de a exercita acțiunea trebuie să fie născut și actual (Hotărârea Tribunalului din 17 septembrie 1992, NBV et NVB/Comisia, T-138/89, Rec., p. II-2181, punctul 33), și se apreciază la data introducerii acțiunii (Hotărârea Curții din 16 decembrie 1963, Forges de Clabecq/Înalta Autoritate, 14/63, Rec., p. 719, 748, și Hotărârea Tribunalului din 24 aprilie 2001, Torre și alții/Comisia, T-159/98, RecFP, p. I-A-83 și II-395, punctul 28). În același timp, acesta trebuie să continue să existe până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, Rep., p. I-4333, punctul 42 și jurisprudența citată).

64 În speță, trebuie să se constate că reclamanta nu a invocat în cererea introductivă nicio dată precisă referitoare la centrele pe care le reprezintă în cadrul prezentei acțiuni. În stadiul replicii, ea a furnizat procurile din partea a zece dintre membrii săi pentru introducerea prezentei acțiuni. Ea a comunicat de asemenea un tabel care prezenta situația membrilor săi, fără a-i numi, din care rezultă printre altele că, dintre cei zece membri pe care îi reprezintă, numai cel care poartă numărul 35 în tabelul care figurează ca anexă la replică (denumit în continuare „centrul nr. 35”) a obținut o reînnoire a acordului său pe durată nedeterminată, celelalte nouă centre obținând o reînnoire până la 31 decembrie 2005. În plus, ea a furnizat avertismente-extrase de rol și avize rectificative adresate de administrația fiscală belgiană anumitor membri pe care ea îi reprezintă în speță.

65 Trebuie să se arate mai întâi că în mod eronat pretinde Comisia, întemeindu-se pe articolul 48 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, că elementele de probă furnizate de reclamantă în stadiul replicii sunt inadmisibile, pentru motivul că aceasta nu ar fi motivat depunerea lor tardivă. Astfel, potrivit acestei dispoziții, părțile mai pot propune probe în sprijinul afirmațiilor lor atât în cadrul replicii, cât și al duplicii, dar în acest caz trebuie să indice motivele care au determinat întârzierea cu care s-au propus probele. Cu toate acestea, potrivit jurisprudenței, proba contrară și completarea probatoriului furnizat ca urmare a unei probe contrare a părții adverse din memoriul în apărare nu sunt vizate de norma de decădere prevăzută la articolul 48 alineatul (1) din Regulamentul de procedură. Astfel, această prevedere vizează propunerile de probă noi și trebuie citită în lumina articolului 66 alineatul (2) din regulamentul menționat, care prevede în mod expres că proba contrară și completarea probatoriului solicitat

sunt admisibile (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 12 septembrie 2007, Comisia/Trends, T-448/04, nepublicată în Repertoriu, punctul 52 și jurisprudența citată).

66 În speță, trebuie să se considere că propunerile de probă ale reclamantei din replică reprezintă o completare a probatoriului care figurează în cererea introductivă și urmăresc să se răspundă la argumentele privind inadmisibilitatea acțiunii invocate de Comisie în memoriul în apărare. Prin urmare, norma de decădere prevăzută la articolul 48 alineatul (1) din Regulamentul de procedură nu își găsește aplicarea în privința acestora, astfel încât probele în cauză sunt admisibile.

67 Trebuie de asemenea să se arate că, drept răspuns la o solicitare a Tribunalului, reclamanta a indicat căror numere ce figurează în prima coloană a tabelului depus ca anexă la replică le corespund cele zece centre pe care intenționează să le reprezinte în speță.

68 În lumina tuturor acestor considerații trebuie să se examineze interesul de a exercita acțiunea al celor zece centre pe care reclamanta intenționează să le reprezinte în speță.

69 În ceea ce privește, în primul rând, centrul nr. 35, trebuie să se constate că reclamanta a furnizat, în replică, un document prin care acest centru confirmă că a mandatat-o pentru a solicita anularea deciziei atacate. Cu toate acestea, trebuie să se constate că acest document este datat 31 octombrie 2008, și anume mai mult de cinci luni după introducerea acțiunii. Nu a fost furnizat niciun alt document care să permită să se stabilească faptul că, la data introducerii acțiunii, centrul nr. 35 mandatase reclamanta pentru a exercita acțiunea în speță. Adresându-i-se întrebări în această privință în cadrul ședinței, reclamanta a arătat că centrul nr. 35 votase cu ocazia unei reuniuni în favoarea introducerii acțiunii. Cu toate acestea, nu au fost depuse la dosar nicio dare de seamă și niciun proces-verbal al reuniunii menționate, de altfel reclamanta nepropunându-și să o facă nici ulterior ședinței. În aceste condiții, trebuie să

se constate că nu se poate considera că reclamanta a introdus prezenta acțiune în numele centrului nr. 35 și, prin urmare, nici că este reprezentantă a intereselor acestuia în speță. Așadar, situația acestui centru nu poate fi luată în considerare pentru examinarea admisibilității prezentei acțiuni. De altfel, trebuie să se arate că, într-o scrisoare adresată Comisiei la 27 ianuarie 2009 (a se vedea punctul 32 de mai sus), centrul nr. 35 susține, fără a se referi deloc la prezenta acțiune, că decizia atacată nu îl vizează.

70 În al doilea rând, în ceea ce privește celelalte nouă centre, trebuie mai întâi să se constate că au furnizat reclamantei în mod valabil mandate înainte de introducerea prezentei acțiuni.

71 În continuare trebuie să se arate că, potrivit articolului 1 din decizia atacată, care modifică articolul 2 din Decizia din 2003, aceste centre beneficiază de regimul centrelor de coordonare până la 31 decembrie 2005.

72 Pe de altă parte, trebuie subliniat că, drept urmare a Ordonanței Forum 187, autoritățile belgiene au reînnoit acordul acestor centre pentru o perioadă care se încheie la 31 decembrie 2005 și că, în pofida cererilor lor adresate autorităților belgiene, nu au obținut o prelungire a acordului lor pentru perioada 1 ianuarie 2006-31 decembrie 2010.

73 În această privință, trebuie să se constate că faptul că acordurile celor nouă centre în cauză au fost limitate la 31 decembrie 2005 a fost decis numai de autoritățile belgiene, fără a fi constrânse în acest sens. Astfel, Ordonanța Forum 187 a suspendat Decizia din 2003 în măsura în care interzicea reînnoirea acordurilor centrelor de coordonare, fără a prevedea altă limită de timp pentru durata acestor reînnoiri decât cea pronunțată în hotărârea Curții în acțiunea principală. De altfel, astfel cum a recunoscut reclamanta în ședință, ca răspuns la o întrebare a Tribunalului, autoritățile belgiene ar fi putut reînnoi acordul celor nouă centre în cauză pe o durată nedeterminată,

cum a fost cazul pentru patru centre, cu toate că această reînnoire nu putea, potrivit Ordonanței Forum 187, să producă efecte dincolo de Hotărârea Forum 187.

74 Rezultă din cele ce precedă că, după 31 decembrie 2005, cele nouă centre în cauză nu mai posedă un acord valid în raport cu dreptul belgian și, prin urmare, nu mai beneficiază în mod valabil de regimul fiscal al centrelor de coordonare.

75 În aceste condiții, trebuie să se considere că aceste nouă centre nu pot revendica aplicarea unei perioade tranzitorii în sensul Hotărârii Forum 187, care să se încheie dincolo de cea stabilită în decizia atacată, și anume dincolo de 31 decembrie 2005.

76 Astfel, însuși obiectul unei perioade tranzitorii este de a asigura trecerea de la o situație la alta, și anume, în speță, între cea în care centrele în cauză beneficiază de regimul fiscal al centrelor de coordonare și cea în care nu mai beneficiază de acest regim. Rezultă din Hotărârea Forum 187 (punctul 163) că centrelor vizate de hotărârea menționată, dintre care fac parte cele nouă centre în cauză, ar trebui să li se acorde o perioadă tranzitorie rezonabilă pentru a se putea adapta la consecințele care decurg din Decizia din 2003.

77 Or, dat fiind că de la 31 decembrie 2005 cele nouă centre în cauză nu mai beneficiază de regimul fiscal al centrelor de coordonare, orice perioadă ulterioară acestei date în care ele ar beneficia de regimul în cauză nu ar putea fi considerată drept având ca obiectiv să le permită să se adapteze, întrucât se află deja în această nouă situație. Prin urmare, în ipoteza în care ar fi admisă prezenta acțiune, celor nouă centre în cauză

nu li se poate acorda, cu titlu retroactiv, o perioadă tranzitorie ulterioară datei de 31 decembrie 2005, în măsura în care o astfel de perioadă ar fi lipsită de obiect.

78 Imposibilitatea de a beneficia, inclusiv retroactiv, de o perioadă tranzitorie mai lungă în ipoteza în care centrele nu mai au un acord valabil rezultă de altfel din Ordonanța Forum 187. Astfel, în cadrul cererii de suspendare a Deciziei din 2003 care interzicea reînnoirea acordurilor anumitor centre, președintele Curții a apreciat că, în absența suspendării solicitate, o decizie în acțiunea principală care s-ar pronunța în favoarea reclamanților ar fi, în privința regimului tranzitoriu, în mare măsură lipsită de eficacitate, eventuale măsuri financiare nepărând a fi apte să restabilească în mod retroactiv stabilitatea cadrului normativ al centrelor de coordonare (Ordonanța Forum 187, punctul 146).

79 Rezultă din ceea ce precedă că, având în vedere obiectul acțiunii prin care se urmărește anularea deciziei atacate în măsura în care nu prevede o perioadă tranzitorie rezonabilă, anularea deciziei menționate pentru acest motiv nu ar aduce niciun beneficiu celor nouă centre.

80 Niciunul dintre argumentele avansate de reclamantă nu permite să se repună în discuție considerațiile care precedă.

81 În ceea ce privește argumentația întemeiată în esență pe faptul că centrele ar avea capacitatea de a beneficia de regimul fiscal al centrelor de coordonare după 31 decembrie 2005, Decretul regal nr. 187 continuând să constituie temeiul juridic al acordurilor (a se vedea punctele 55-57 de mai sus), rezultă cu siguranță din jurisprudență că, în ipoteza în care nu se poate exclude că, în cazul în care acțiunea ar fi admisă, un reclamant ar putea formula anumite pretenții față de autoritățile naționale sau, cel puțin,

le-ar determina să îi examineze cererea, acesta demonstrează existența interesului de a exercita acțiunea (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 22 noiembrie 2001, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Comisia, T-9/98, Rec., p. II-3367, punctele 34 și 38, și Hotărârea Tribunalului din 12 septembrie 2007, Koninklijke Friesland Foods/Comisia, T-348/03, nepublicată în Repertoriu, punctul 72).

82 Cu toate acestea, trebuie să se constate mai întâi că în speță, presupunând chiar că acțiunea este admisă, centrele reprezentate de reclamantă nu ar avea nicio pretenție de invocat în fața autorităților belgiene privind în special perioada tranzitorie de care beneficiază, care este obiectul prezentului litigiu. Astfel, după cum rezultă din cele ce precedă, presupunând că au această intenție, autoritățile belgiene nu pot acorda centrelor, nici chiar cu titlu retroactiv, o prelungire a perioadei tranzitorii care le-a fost acordată, din moment ce acestea nu mai beneficiază de regimul fiscal al centrelor de coordonare. Prin urmare, în mod eronat reclamanta apreciază că faptul că autoritățile belgiene nu au reînnoit acordul centrelor în cauză decât până la 31 decembrie 2005 nu aduce niciun prejudiciu capacității lor de a beneficia de regimul fiscal al centrelor de coordonare după această dată. În continuare, trebuie să se arate că dispozițiile din Decizia din 2003 care califică regimul menționat drept ajutor incompatibil cu piața comună și care impune autorităților belgiene desființarea acestuia sau modificarea sa pentru a deveni compatibil cu piața comună nu au fost anulate de Curte prin Hotărârea Forum 187. Prin urmare, acestea își produc efectele de la adoptarea Deciziei din 2003, astfel încât autoritățile belgiene nu ar putea acorda o reînnoire a acordului centrelor în cauză numai pe baza Decretului regal nr. 187. De altfel, în cazul anulării deciziei atacate, ar fi necesară o nouă decizie a Comisiei pentru definirea noii perioade tranzitorii de care ar putea beneficia centrele, în măsura în care nu este de competența Tribunalului, în cadrul unei acțiuni în anulare, să substituie decizia atacată cu o altă decizie sau să procedeze la reformarea acestei decizii (Ordonanța Curții din 11 mai 2000, Deutsche Post/IECC și Comisia, C-428/98 P, Rec., p. I-3061, punctul 28, și Hotărârea Tribunalului din 26 septembrie 2002, Sgaravatti Mediterranea/Comisia, T-199/99, Rec., p. II-3731, punctul 141).

83 În aceste condiții trebuie să se constate, pe de o parte, că centrele în cauză nu își pot întemeia interesul de a exercita acțiunea pe aplicarea Decretului regal nr. 187 după 31 decembrie 2005 și, pe de altă parte, că faptul că autoritățile belgiene nu au exclus

acordarea în favoarea acestora a beneficiului regimului în cauză după această dată sau că estimau că aceste centre ar putea să beneficieze de acesta nu este relevant.

84 În plus, trebuie amintit că un reclamant nu poate invoca situații viitoare și incerte pentru a-și justifica interesul de a solicita anularea actului atacat (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 14 aprilie 2005, Sniace/Comisia, T-141/03, Rec., p. II-1197, punctul 26 și jurisprudența citată). Or, trebuie să se arate că, în pofida considerațiilor ce precedă, niciunul dintre elementele de probă avansate de reclamantă nu permit să se stabilească cu certitudine că, în cazul anulării deciziei atacate, autoritățile belgiene ar prelungi retroactiv acordul centrelor în cauză dincolo de 31 decembrie 2005, în temeiul Decretului regal nr. 187. Avizele rectificative adresate de autoritățile fiscale belgiene centrelor de coordonare, furnizate de reclamantă în replică, constituie de fapt un indiciu contrar.

85 În ceea ce privește Legea din 2006, trebuie să se arate că aceasta nu poate, în niciun caz, să justifice interesul de a exercita acțiunea al celor nouă centre în cauză. Astfel, prevederile acestei legi privind regimul fiscal al centrelor de coordonare nu au intrat în vigoare. Data intrării lor în vigoare trebuia să fie stabilită, potrivit articolului 298, printr-un decret regal adoptat în Consiliul de Miniștri, care nu a fost adoptat. După cum rezultă din considerentul (18) al deciziei atacate, această intrare în vigoare a fost astfel subordonată de autoritățile belgiene confirmării de către Comisie a faptului că nu va formula obiecții împotriva acesteia. Or, decizia atacată prevede, la articolul 3, că Legea din 2006 este incompatibilă cu piața comună în măsura în care prevederile sale urmăresc să prelungească, prin decizii noi de reînnoire a acordurilor, regimul centrelor de coordonare dincolo de data de 31 decembrie 2005. În această privință, este important să se arate că, astfel cum rezultă din al șaselea considerent al Decretului regal din 19 decembrie 2008, autoritățile belgiene au „acceptat decizia [atacată] de a nu face să intre în vigoare [Legea din 2006]", în măsura în care se referă la regimul centrelor de coordonare, și au informat în acest sens contribuabilii vizați. Rezultă că autoritățile belgiene nu intenționează să facă să intre în vigoare această lege. Prin

urmare, trebuie să se arate că reclamanta nu contestă în mod explicit decizia atacată în măsura în care se referă la Legea din 2006.

86 În fine, trebuie înlăturat argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că interesul centrelor de a exercita acțiunea ar fi demonstrat de decizia autorităților belgiene de a pune în aplicare decizia atacată și de a recupera impozitele pentru anii 2006 și 2007 (a se vedea punctul 54 de mai sus). Astfel, întrucât nu mai beneficiau în mod valabil, în dreptul belgian, de acordul necesar pentru a beneficia de regimul fiscal care rezultă din Decretul regal nr. 187, începând cu 31 decembrie 2005, aceste centre ar trebui, de la această dată, să achite impozitul care rezultă din aplicarea regimului general sau, dacă este cazul, a RDDN, dacă au optat pentru acesta. Astfel cum s-a arătat deja, această situație rezultă, în primul rând, din decizia autorităților belgiene de limitare a acordului lor până la 31 decembrie 2005, și nu din decizia atacată. Or, centrele în cauză nu pot să se întemeieze, pentru viitor, pentru a justifica un interes de a exercita acțiunea împotriva deciziei menționate, pe faptul că nu au apreciat că trebuie să achite impozitul care rezultă din regimul general, dar că au achitat impozitul care rezultă din regimul centrelor de coordonare, cu toate că nu aveau dreptul la acesta potrivit dreptului belgian.

87 Rezultă din cele ce precedă că cele nouă centre ale căror interese sunt reprezentate în mod valabil în speță de reclamantă nu pot susține că au interesul de a exercita acțiunea și, prin urmare, nu pot fi admise să solicite anularea deciziei atacate.

88 Rezultă că reclamanta nu se află în una dintre situațiile care permit să fie declarată admisibilă, potrivit jurisprudenței menționate la punctul 58 de mai sus, acțiunea unei asociații.

89 Prin urmare, prezenta acțiune trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

90 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În speță, întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.

2) Obligă Forum 187 ASBL la plata cheltuielilor de judecată.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 18 martie 2010.

Semnături